

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 129.082 van 10 maart 2004
in de zaak A. 138.966/VII-30.292**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat L. DENYS,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 Paleizenstraat 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de commissaris-generaal
voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 11 juli 2003 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2003 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 april 2003 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij aangetekend verzonden op 17 juni 2003;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 16 december 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur C. LECHAT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 7 april 2003 en verklaarde zich op 8 april 2003 vluchteling.

1.2. Op 8 april 2003 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 13 juni 2003 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

"A. Vluchtrelaas

U verklaarde tijdens het gehoor in dringend beroep de XXX nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van D. U zou XXX-orthodox christen zijn.

U verklaarde XXX te hebben verlaten omdat u, deeltmakend van een christelijke minderheid in uw dorp D., voortdurend zou lastiggevallen zijn door een vijftal moslims (K.), die tevens uit waren op uw gronden. U zou sinds een achttal jaar door hen zijn bedreigd en mishandeld en zij zouden uw oogsten hebben vernield. U zou driemaal (2001, 15 augustus 2002, februari 2003) klacht hebben ingediend bij de politie van K. maar deze zou nauwelijks ingegrepen hebben. In februari 2003 zouden uw belagers éénmalig gearresteerd zijn maar na enkele dagen, vermoedelijk tegen betaling, weer vrijgelaten zijn.

Op 28 maart 2003 zou u XXX verlaten hebben. Op 7 april 2003 zou u in België zijn aangekomen en de volgende dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is omdat de elementen die door u werden aangehaald om uw asielaanvraag te ondersteunen onvoldoende ernstig zijn om beschouwd te worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

U verklaarde uw land te hebben verlaten omdat u in uw dorp als christen werd bedreigd en mishandeld door een vijftal moslims, namelijk koerden, die individueel handelden (zie gehoorverslag CGVS, p. 3).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt echter dat u bij uw persoonlijke problemen met de K. uit uw dorp wel degelijk kunt rekenen op de bescherming van de

XXX autoriteiten, in tegenstelling tot uw verklaringen dat dit niet zo is (gehoorverslag CGVS p.3-5). Zo blijkt uit de info dat de XXX veiligheidsdiensten overal aanwezig zijn in de J.-streek, waardoor bij incidenten tussen K. en christenen, de XXX autoriteiten bescherming bieden.

Bovendien blijkt uit de informatie die bij het dossier werd gevoegd, eveneens dat bij incidenten tussen christenen en K., er steeds een mogelijkheid is voor christenen om naar grote steden te migreren. Dit wordt eens te meer ook bevestigd door uw eigen verklaringen dat een heel aantal van de overige Christenen uit uw dorp, die evenals u bedreigd werden, verhuisden naar K. (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U maakte niet aannemelijk waarom u hun voorbeeld niet zou kunnen volgen. Op de vraag waarom u niet kon verhuizen om uw problemen te ontlopen, antwoordde u dat u moeilijk alleen zou kunnen leven wegens een gebroken arm en voet. Voorts stelde u tijdens het gehoor in dringend beroep dat u niet in K. bij uw broers of zussen kon verblijven omdat u een extra last voor hen zou betekenen. (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Maar u slaagde er niet in ernstige elementen aan te brengen waarom u niet elders in XXX kon verblijven om uw voorgehouden problemen met enkele individuele Koerden, die zich op het lokale vlak situeren, te ontlopen en aldus het interne vluchtalternatief toe te passen.

U bracht dus onvoldoende elementen aan om te kunnen besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Verder dient te worden opgemerkt dat u, wanneer u gevraagd werd naar uw identiteitsdocumenten, zichzelf tegensprak tijdens uw opeenvolgende verklaringen bij de verschillende asielinstanties. Zo verklaarde u tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tot tweemaal toe dat uw identiteitskaart door de smokkelaar in beslag werd genomen (zie gehoorverslag DVZ, vraag 20, vraag 42). Tijdens het gehoor in dringend beroep op het Commissariaat-generaal (CGVS) beweerde u daarentegen dat u uw identiteitskaart onderweg verloor (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Hierdoor kan getwijfeld worden aan uw verklaringen.

Tenslotte dient te worden vastgesteld dat u geen enkel reis- of identiteitsdocument voorlegde, zodat noch uw reisweg noch uw identiteit kunnen nagegaan worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is.

Bovendien ben ik de mening toegedaan:

dat uw asielaanvraag bedrieglijk is;

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggedleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

Behoudens een andere beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken of zijn gemachtigde dient u binnen de 5 dag(en), ingaand op de datum van de kennisgeving van deze beslissing het grondgebied te verlaten (Koninklijk Besluit van 19/05/1993: artikel 17, par. 2, al. 2.).".

Dit is de bestreden beslissing;

2. De toepassing van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit;

Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel, dat wordt geput uit de schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, onder meer het volgende stelt:

"(...)

Om een binnenlands vluchtalternatief te kunnen inroepen, moet aan een aantal voorwaarden zijn vervuld. Dit begrip roept een aantal delicate vragen op die een grondig onderzoek vergen. Daarom is men het er over eens dat zulk onderzoek niet kan gebeuren in het stadium van een versnelde procedure die zich moet beperken tot het onderzoek naar de kennelijke ongegrondheid van de aanvraag (U.N.H.C.R. Position Paper - Relocation internally as a reasonable alternative to seeking asylum (the so-called "internal flight alternative" or "relocation principle"), februari 1999, punt 18, blz. 4; groep van deskundigen, tijdens een seminarie georganiseerd door het U.N.H.C.R. in San Remo tussen 6 en 8 september 2001, punt 6).

Het inroepen door tegenpartij van een binnenlands vluchtalternatief impliceert immers dat er van vervolging sprake kan zijn, anders moet er geen alternatief gezocht worden waar men zich veilig kan voelen. Dit betekent bijgevolg dat impliciet doch zeker tegenpartij aanvaardt dat er van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève sprake kan zijn. Door de exceptie van het binnenlands vluchtalternatief in te roepen tijdens het stadium van de ontvankelijkheid, schendt tegenpartij artikel 52 van de Vreemdelingenwet en schendt ze de materiële motiveringsplicht.

(...).";

dat zij in een tweede middel, dat eveneens wordt geput uit de schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, het volgende uiteenzet:

"(...)

In de eerste plaats dient opgemerkt te worden dat twijfel onvoldoende is om een asielaanvraag bedrieglijk te verklaren: om dit te kunnen doen moet overduidelijk vaststaan dat de kandidaatvluchteling opzettelijk poogt de overheid te misleiden (RvSt., nr. 41.555 van 07.02.1995; nr. 68.812 van 13.10.1997). Door de aanvraag van verzoekster bedrieglijk te verklaren enkel op grond van twijfel, schendt tegenpartij bijgevolg artikel 52 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien kan een aanvraag slechts bedrieglijk verklaard worden indien de overheid ervan overtuigd is dat de kandidaat-vluchteling haar poogt te misleiden, door vast te stellen dat er zich tegenstrijdigheden voordoen over essentiële zaken in het vluchtrelaas. In dit geval betreft het één enkele tegenstrijdigheid over een feit dat zich niet voordoet in XXX zelf maar onderweg. Over de feiten die aanleiding geven tot haar vlucht, is verzoekster, alhoewel ze analfabeet is, coherent, nauwkeurig en gedetailleerd. Een tegenstrijdigheid over één enkel gegeven dat slechts over een bijkomstigheid gaat, zoals wat er gebeurd is onderweg, kan geenszins tot de overtuiging leiden dat verzoekster liegt en bijgevolg haar aanvraag bedrieglijk zou zijn.

A fortiori is de tegenstrijdigheid bovendien niet evident: in de twee gevallen immers zegt verzoekster dat zij haar identiteitskaart onderweg kwijtgeraakt is tegen haar wil: eenmaal wordt genoteerd dat de smokkelaar deze afnam, eenmaal wordt genoteerd dat zij deze verloor. Een document verliezen kan ook gebeuren op grond van het feit dat iemand anders deze afneemt, want dan is men deze kaart kwijt. De twee versies zijn bijgevolg slechts in nuances verschillend terwijl in grote lijnen ze hetzelfde zijn.

Ook hierom kan niet redelijkerwijze de aanvraag van verzoekster worden beschouwd als bedrieglijk.

Tegenpartij voegt er nog aan toe dat de reisweg of de identiteit van verzoekster niet kan gecontroleerd worden omdat zij geen enkel reisdocument of identiteitsdocument voorlegt. In de eerste plaats dient herinnerd te worden aan de fundamentele regel dat in het stadium van de ontvankelijkheid de bewijslast ligt bij de overheid, terwijl het voor de kandidaat-vluchteling volstaat om een coherent en geloofwaardig verhaal te brengen, wat het geval is. Bijgevolg dient verzoekster in dit geval niets te bewijzen, en dus ook niet haar identiteit of haar reisweg.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier (P.V. Dienst Vreemdelingenzaken, antwoord op vraag nummer 28) dat verzoekster inwoont bij haar nicht. Bijgevolg kan haar identiteit wel degelijk bewezen worden door een getuige.

Tegenpartij schendt bijgevolg zowel de materiële motiveringsplicht als artikel 52 van de Vreemdelingenwet.”.

Overwegende dat wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het heeft over een binnenlands vluchtalternatief hij impliciet maar zeker lijkt te erkennen dat er in het land van herkomst vervolging bestaat; dat de beoordeling van het bestaan van een binnenlands vluchtalternatief te dezen de beoordeling van de ontvankelijkheid van de asielaanvraag te buiten lijkt te gaan omdat het een meer diepgaand onderzoek veronderstelt; dat anderzijds het feit dat de verzoekende partij onwaarheden zou hebben verteld over het niet in het bezit zijn van het paspoort de asielaanvraag zelf niet bedrieglijk maakt, nu deze beweerde onwaarheden geen betrekking hebben op de essentie van het asielrelaas; dat de middelen derhalve niet in een “kort debat” kunnen worden afgedaan overeenkomstig artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000, zeker niet wanneer de auditeur, zoals de verzoekende partij terecht laat opmerken, vier bladzijden nodig heeft om de in het verzoekschrift uiteengezette middelen te weerleggen;

3. De vordering tot schorsing

Gelet op artikel 7 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000;

Gelet op het administratief dossier en gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het voorlopig advies opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 7, §2 van het hoger genoemde koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit voorlopig advies aan de partijen;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat hierboven reeds werd geoordeeld dat de verzoekende partij ernstige middelen aanbrengt; dat zij, met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, het volgende uiteenzet:

"Daar de geloofwaardigheid van het vluchtverhaal niet ernstig kan worden betwist, moet bijgevolg voor waar aangenomen worden dat zij werd vervolgd: vaak gepest en bedreigd, zware mishandelingen met blijvende invaliditeit, haar moeder - enig familielid waarmee ze samenwoonde - zeer zwaar gekwetst, haar hond (de bewaker) gedood, enz. Een terugkeer naar haar land zal, gelet op de ernst van het middel, tot nieuwe ernstige daden van gelijke aard aanleiding geven.

Verzoekster opnieuw blootstellen aan vervolgingen is een niet te herstellen ernstig nadeel.

Verzoekende partij meent dat de uitvoering van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal berokkenen.

De vordering tot schorsing is aldus gegrond.";

Overwegende dat deze uiteenzetting overtuigt, mede gelet op het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing impliciet maar zeker het bestaan van vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève erkent en op de afwezigheid van betwisting vanwege de verwerende partij;

Overwegende dat is voldaan aan de beide voorwaarden, opgelegd door artikel 17, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bijgevolg kan worden bevolen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2003 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 april 2003 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring zal desgevallend worden behandeld overeenkomstig de artikelen 23 tot 25 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 3

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
tien maart tweeduizend en vier, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. SCHWEIGER.

E. BREWAEYS.